

ledes Redningsvæsenet siden den Tid har udviklet sig, vil man, naar man gjennemlæser de Betænkninger, der ere afgivne af Indenrigsministeriet, komme til det Resultat, at der er to skarpt afgrænsede Perioder. Den første Periode, der skulde betegnes som Anlægsperioden, strækker sig fra 1851—52 til 1857—58, netop de Aar, i hvilke Indenrigsministeriets første Betænkning fremkom, indeholdende de forskjellige Realementer og Instruxer, der vare udfærdigede. Dermed har man herillands betragtet Redningsvæsenet som grundlagt og fastslaaet det som en Statsinstitution. Den næste Periode fra Slutningen af Halvtredserne indtil Dato har været en jævn Udviklingsperiode, i hvilken man har fulgt de ved Oprettelsen fastslaaede Principer, i hvilke den ledende Tanke har været, at vi, af Hensyn til Landets meget store Rystetrækning i Forhold til Befolkningens Størrelse og Landets Omraade, ikke kunde stræbe hen til at have Redningsstationer overalt, hvor Stibe vare stærkt udsatte for Forlis, men maatte begrænse os til kun at lægge Redningsstationer der, hvor de lokale Forhold gjorde det sandsynligt, at der ikke kunde tilveiebringes privat Hjælp. Naar man nu med dette Grundlag for Die ser paa, hvortledes Redningsvæsenet er i andre Lande, og vil drage en Sammenligning med dem, ledes man let paa Bidspor. Grundlaget er saa overordentlig forskjelligt. Redningsvæsenet er en Ting, der ikke lader sig maale alene efter Folketallet som militære Sager eller Sligt, idet Rysfernes Abstrækning i Forhold til Landet, Færerne ved Seiladsen, Farvandet's større eller mindre Beskædethed, om jeg maa bruge det Udtryk, indvirke saa uendelig meget paa Sagen, at der maa stilles høist forskjellige Fordringer af det ene Land i Sammenligning med dem, der stilles af det andet. Læser man Sagen i al sin Simpelt og spørger: Er der herhjemme gjort, hvad der burde og kunde gøres, og undersøger man de forskjellige Lovforslag, der ere fremkomne i Tidens Løb, i den Mennefsaalder, der er forløben, siden Redningsvæsenet blev ordnet, maa sikkert Enhver, der ikke lader sig hilde af øieblikkelige Stemninger, erkjende, at der fra 1851—52 til 1857—58 er viist en saa iherdig og kraftig Stræben efter Grundlaggelse af Redningsvæsenet, at der Intet er at indvende. Der kan med Hensyn til den senere Udvikling, ved hvilken efterhaanden nyere Stationer ere komne til, vel indvendes, at man er gaaet lidt vel varsomt tilværts, at man for enkelte Stationers Bedkommende har villet være lidt for sikker i sin Sag, før man er gaaet til at oprette dem; men paa den anden Side har man vundet, at hver Gang en Station er blevet oprettet, er den blevet det paa Grundlag af en nøie Undersøgelse af de stedlige Forhold og paa indtrængende anbefaling fra de Folk, de Beboere, der bedst kunde skønne om Nødvendigheden af dem. Det er altsaa efter mit Skjøn meget sunde Ind-

vendinger, der kunne reises mod Redningsvæsenets Oprettelse og Udvikling. Men en anden Sag er, om ogsaa Driften af Redningsvæsenet i den forløbne Mennefsaalder har været saa tilfredsstillende som ønskeligt. I den Retning er det vel ogsaa nærmest, at Anklagerne ere gaaede. Ser man lidt nøiere til, vil man være nøbtaget til at erkjende, at der er endel Brøst eller rettere Brøstfælbighed ved Materiellet. I sig selv havde Redningsvæsenet, da det blev oprettet, en Vanskelighed at betæmpe, Vanskeligheden ved vort fuldstændige Ujendskab til, hvad en Redningsbaad betød, endvidere Vanskeligheden ved, idet vi adopterede fremmede Tegninger for Redningsbaade, at vænne de Mand, de giæve Folk, der havde vovet deres Liv i strøbelige Jisterbaade, til at benytte Redningsbaade, der vare vel store, tunge og uhandelige efter deres Begreber. Disse Vanskeligheder kunde vi ikke betæmpe ved egen Hjælp, vi maatte søge Veiledning i Udlandet; Regjeringen gjorde sit Bedste for at tillempe det Fremmede efter vore Forhold, idet vi ved Konstruktionen af vore Redningsbaade gif saa vidt, at vi opgave en Fordring, der stilles høit mange andre Steder, nemlig Fordringen om Baadernes Evne til at reise sig selv. De Baade, som derefter her bleve byggede, bleve byggede efter Tegninger af en af vore mest bekendte Baadbyggere, efter Samraad med Marinens Teknikere, og efter at nedsatte Kommissioner havde udtalt sig derom. Der er altsaa i Retning af Baadernes Anstafelse, særlig i den første Periode af Redningsvæsenets Udvikling, anvendt al den Møje og Omsigt, som man kunde forlange; men dette hører hen til Udviklingen af Redningsvæsenet. Ser man over paa Driften, maa man erkjende, at de vanskelige Forhold, hvorunder man arbejdede, da Redningsvæsenet blev oprettet, har ladet sit Spor tilbage paa Driftmateriellet. Det er ikke fuldt tilfredsstillende, ikke overalt, som det kunde ønskes, at det skulde være, og nu kommer det til, at medens der i de forløbne Aar er oprettet nye Stationer, hvor der før ingen var, er der ved de gamle ikke foretaget noget stort, saa at Materiellet er blevet forældet. Dette er en af Svaghederne. En anden Svagheit er, at dette Materiel, ikke oprindelig var i Besiddelse af alle de gode Sider, som man efterhaanden har forstaaet at indføre ved Bygningen af Redningsbaade, og dertil kommer, at mange af Baadene ere medtagne af Alder. En anden svag Side ved Driften er Personellet. Personellet er, som Naastof betragtet, som Materiale saa godt som noget Sted i Verden. Det er en anerkjendt Sætning, at Beboerne af vore Kyster staa paa Høide med de modigste og bedste Folk, man kan finde. Men enhver Mand skal leve, og i Begyndelsen tænkte man ikke over, hvad det var for et Arbejde, man bød Folkene. Det var paatænkt slet ikke at give dem nogen aarlig Løn, de sit senere en